

[Justitsministeren.]

ning til Lovforslaget, og ikke mindst takker jeg den ærede sidste Ordfører for den overmaade klare Tilslutning, han gav til mine principielle Synspunkter paa dette Omraade, Synspunkter, som tidligere har haft saa overordentlig vanskeligt ved at trænge igennem, specielt inden for visse Kredse af Pressen, som til daglig kalder sig radikale.

Til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Nina Andersen) vil jeg sige, at jeg var enig med hende i alt undtagen i Synet paa Huxley. Det kan jo være, jeg er for intellektuelt indstillet, men jeg har faaet en helt anden Opfattelse af denne berømte Forfatter end det ærede Medlem — vi behøver jo i og for sig heller ikke at være enige om ham. Jeg har den Opfattelse, at Huxley, som den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (Kristen Amby) sagde, skønt intellektuel dog havde sine sunde Instinkter i den Grad i Orden, at han kunde se, hvad denne Bevægelse, som er pisket op gennem en Menneskealder, vilde føre til. Naar jeg er enig med Huxley i disse Synspunkter, er det, fordi jeg er Socialist i gammeldags Forstand; jeg har aldrig troet, at Arbejdsbevægelsen havde noget at vente sig af at slutte sig til Dødsprofeter, hverken fra kommunistisk eller radikal Side. Det har jeg aldrig lagt Skjul paa, men sagt saa stærkt, hvor jeg overhovedet kunde komme til det, som overhovedet muligt.

Hvis den ærede Ordfører for Venstre (Julin) ikke var saa optaget af den Berømmelse, som med Rette tilfalder det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit og det ærede Medlem Frøken Gerda Mundt, vilde det ogsaa være gaaet op for dette ærede Medlem, at naar man skal sejle i et meget vanskeligt Farvand, fuldt af Skær, saa maa Sejladsen undertiden blive noget uforstaaelig for dem, der ikke er søkyn-dige — og den ærede Ordfører for Venstre er jo ikke særlig søkyndig, naar det drejer sig om Svangerskabsspørgsmaal. Det ærede Medlem sagde, at denne Lov har i Sandhed haft en underlig Skæbne. Ja, den har haft den Skæbne, som jeg bele Tiden havde ventet. Forholdet er det, at det turde være et betydeligt sværere Job end det, der med al Berømmelse er udført af de to nævnte ærede kvindelige Medlemmer, at faa vendt Stemningen fra Svangerskabskommissionens Betænkning, som mødte frem med de allermest ansete Navne — 19 af 20, hvis jeg ikke husker fejl —, paa en gal Indstilling, en Indstilling, der overhovedet

ikke vilde kunne tænkes gennemført her i Landet.

Den Opgave, jeg havde dengang, var ikke let. Jeg vilde ikke tage Ansvaret for at gennemføre Svangerskabskommissionens Indstilling. Et af to. Enten maatte man give fuld Frihed til Kvinderne, og det Synspunkt vilde jeg hellere gaa ind for end det underlige Miskmask, som Kommissionen efter min Mening foreslog. Jeg var ganske vist overbevist om, at hvis man gav fuld Frihed, saa vilde man i Løbet af en Aarrække komme til at staa paa samme Maade, som man stod i Rusland efter i en Aarrække at have haft fuld Frihed til Fosterdrab. Man vilde naa dertil, at Mandfolke-egoismen, som paa dette Omraade antager betydelige Dimensioner, vilde tage til Aar for Aar, at Hensynsløsheden over for Kvinderne vilde tage til Aar for Aar, idet man fra et Flertal af Mændenes Side vilde sige: Der er jo ikke noget at risikere, du kan altid faa det fjernet, hvis det gaar galt! Det vilde inden ret mange Aar ende paa samme Maade, som det er endt i Rusland, dels saaledes at Kvaksalveriforbrydelserne ikke vilde tage af, til Trods for at der var Frihed til Svangerskabsafbrydelse, dels saaledes at Kvinderne i stigende Grad vilde vende sig mod den Frihed, der var givet paa dette Omraade, hvad de ogsaa har gjort i Rusland.

Det var den ene Udvej, og det vilde sige, man skulde gennem en Aarrække af temmelig uhyggelig Karakter. Den anden Udvej var den, at man sagde: Naar vi ikke kan bruge Svangerskabskommissionens Forslag, maa vi gaa ind for den modsatte Linie: Svangerskabsafbrydelse er i al Almindelighed ikke tilladt, der maa ganske særlige Forhold til, saaledes som angivet i Lovens § 1, for at godkende den. Dertil svarede jeg dengang for mit Vedkommende: Ja, den Linie er jeg villig til at gaa ind for paa to Betingelser. Den ene Betingelse var den, at man udbyggede Mødrehjælpsinstitutionerne, den sociale Hjælp til de vordende Mødre, i en ganske anden Grad, end Tilfældet var i det Øjeblik efter Socialreformen. Den anden Betingelse var, at man blev enig om, ogsaa fra kirkelig Side, at anlægge en helt anden Betragtning over for de Kvinder, som skulde have Børn uden for Ægteskab, naar de med oprejst Pande gik Svangerskabet igennem og sørgede for deres Barn — en ganske anden Betragtning end den, der i saare vide Kredse anlægges i dette Øjeblik.

Man gik fra den daværende Ordfører for Venstre, Fru Inger Gautier Schmits